

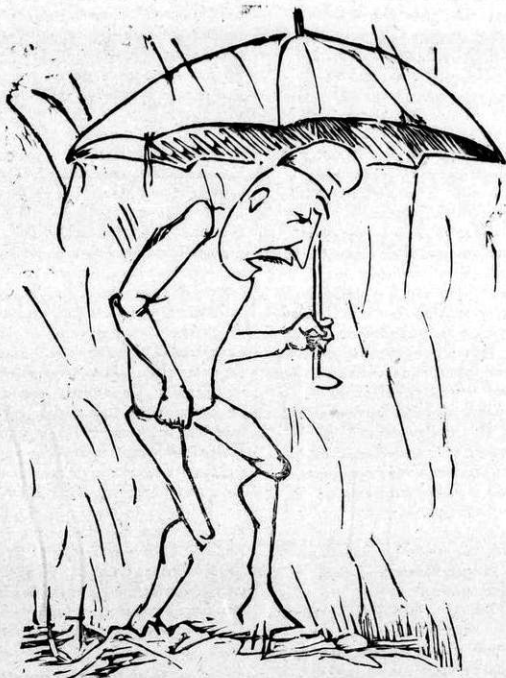
**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. Ὅποιος λόγος, Περικλῆ...
Π. Τί λόγος!...

Φ. Δὲν τὸν ξέρεις;
Π. Τί θέματ' ἄρρητα, μωρέ, καὶ πάλιν μοῦ προφέρεις;
Φ. Ἀφότου τὸ Βασίλειον συνέστη τῆς Ἑλλάδος, ἀφότου κατοικῶ ἐδῶ σ'το Ἄστυ τῆς Παλλάδος, ἀφότου ἔγει Βουλευτὰς κ' ἡ τῶν Ἑλλήνων χώρα, τοιοῦτον λόγον, Περικλῆ, δὲν ἤκουσα ὡς τώρα.
Π. Μὰ τέλος πάντων πὲς μου τον καὶ μὴ μὲ ξεθωσῆνης.
Φ. Στὲν λόγον τοῦτον, Περικλῆ, ταυτῆσού νὰ τευτῶνης, τὸν λόγον τοῦτον κάλλιστον ἐξ ὄλων νὰ γνωρίζης, τὸν λόγον τοῦτον χρεωστεις καὶ πρέπει νὰ γκαρίζης, καὶ δι' αὐτόν, βρὲ Περικλῆ, νὰ ἐγκαυχῆσαι μόνον πῶς εἶσαι βλάστημα καὶ σὺ τῆς γῆς τῶν Μαραθῶνων.
Π. Πολὺ καλὰ, μὰ πὲς μου τον...
Φ. Ἐὶς Βουλευτῆς μεγάλος,

ὁ Παππαγιαννακόπουλος, ἀνέκραεν ἐξάλλως πῶς πρέπει πλεόν ἢ Ἑλλάς ν' ἀφήσῃ κατὰ πάντα τὰ φλεγοντα ζητήματα καὶ τὰ λοιπὰ συμβάντα καὶ σ'το ἐξῆς, βρὲ Περικλῆ, καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον νὰ στρέψῃ ὅλον τῆς τὸν νοῦν σ'τὰς ἐκλογὰς καὶ μόνον.
Π. Ἦσουν παρῶν καὶ τάκουσες ἡ ἔτσι μοῦ τὰ ψάλλεις;
Φ. Ὅταν ἐγὼ σοῦ ὁμιλῶ δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλης.
Ἦμουν ἐκεῖ, βρὲ Περικλῆ, καὶ τάκουσα καλὰ, τὰ εἶπε καθαρώτατα, σαφῆ καὶ στρογγυλά, κ' ἐγὼ ἔχειροκρότησα ἐξ ὄλης μου ψυχῆς τὸν λόγον τὸν ἀθάνατον τῆς νέας ἐποχῆς, καὶ εἶπα «δόξα τῷ θεῷ, πὺ μῆσα σ'το συναφι εὐρέθη κ' ἓνας ἄνθρωπος νὰ πῆ τὴν σκάφη σκάφη».
Μὲ τὸ φανάρι ἔτρεχα κ' ἐγὼ τοῦ Διογένους μῆπως εὐρῶ τὸν ἄνθρωπον τοῦ νεωτέρου γένους, νὰ τὸν ἀκούσω μὴ φορὰ νὰ σκούξῃ τὴν ἀλήθεια, κ' ὄχι πολέμους, τρόπαια, καὶ τέτοια κολοκύθια.
Μὰ τέλος πάντων ἐφθασε εἰς πέρας ὁ σκοπός μου, κ' ὁ Παππαγιαννακόπουλος ὁ μόνος ἄνθρωπός μου.
Ἀπηύδησα νὰ τὸν ζητῶ, μὰ τέλος τὸν εὐρήκα, τὴν σκάφη σκάφη ἔσκουσε, τὰ σῦκα εἶπε σῦκα.
Ἐκεῖνο πούλεγα ἐγὼ τὸ εἶπε κ' ἄλλος ἓνας μὲ τετρακόσα τὰ μαλαὰ κ' ὀρθοφρονούσας φρένας.
Ὅς σήμερα ἐνόμιζαν οἱ ἄνθρωποι οἱ μικροὶ πῶς τὸ σωστὸ ἀπὸ τρελλὸ τάκουσι κ' ἀπὸ μεκρηῖ, μὰ βγῆκε κ' ἓνας ἄνθρωπος νὰ λέγῃ τὰ σωστά, ὀποῦ λεπτὸ τῆς Μιχαλοῦς ὡς τώρα δὲν χρωστᾷ.

Νά! Βουλευτῆς ἀληθινὸς καὶ ἄνθρωπος γιὰ κόμμα, Χρυσόστομος μελίρρυτος, χαριτωμένο στόμα.
Ἄχ! καὶ νὰ ἤμουν, Περικλῆ, παππᾶς μὲ πετραχῆλι νὰ εὐλογῆσω τρεῖς φοραῖς ἐκεῖνα του τὰ χεῖλη, ποῦ ἀνοίξαν γλυκὰ γλυκὰ καὶ εἶπαν τέτοια λόγια, ποῦ πρέπει ὁ καθένας μας νὰ τάχη κομπολόγια.
Ἄχ! καὶ νὰ ἤμουν Πίνδαρος τὸ ἄκτι μου νὰ βγάλω καὶ μ' ἓνα οἶστρον ἐξάλλον, βρὲ Περικλῆ, νὰ ψάλω: «Τὸ ὕδωρ μὲν τὸ ἀριστον, ὡς πῦρ δε ὁ χρυσός, ἐπαντός γὰρ πλοῦτου φαίνεται πῶς λάμπει περισσῶς, ἐὰν ὅμως, φίλον ἦτορ μου, διακῶς ποθῆς νὰ ψάλης Ἑλληνα σωστόν, νὰ! Ἑλληνα ἀληθῆς.»
Ὁ Παππαγιαννακόπουλος αὐτὸς ὑπάρχει μόνον νὸ κάλλιστος καὶ φέρτερος εἰς τὸν παρόντα χρόνον, σοῦδ' ἄλλον ἀκραϊφνότερον θὰ εὐρῆς ἀπὸ τοῦτον νμὲ θάρρος ἀνεκτίμητον καὶ ἀληθείας πλοῦτον.
Αὐτὸ ποῦ πάντα κρύβουμε βαθρὰ μὲς σ'το κεφάλι καὶ Ὑπουργοὶ καὶ Βουλευταὶ κ' ἐγὼ καὶ σὺ κ' οἱ ἄλλοι, ὁ Παππαγιαννακόπουλος χωρὶς καμμιὰ ντροπῆ εἶγε τὸ θάρρος φανερὰ σ'τὸ βῆμα νὰ τὸ πῆ.
Ὁ Παρθενῶν, ὁ Μαραθῶν, καὶ ἡ Μεγάλ' Ἰδέα, οἱ πρὸ αἰῶνων πόθοι μας καὶ τὰλλα τὰ σπουδαῖα, σοῦ εἶπα μὴ, σοῦ εἶπα θεῷ πῶς ἐγίναν καθάρσια, καὶ ἄδικα πετάς μ' αὐτὰ εἰς δευτερα μετάρσια.
Σοῦ εἶπα, βρὲ, πῶς ἂν ζητῆς τὴν δόξαν τῆς πατρίδος, ὁ νοῦς σου πρέπει νὰ στραφῇ σ'τὸν Δῆμον Κλεσιπιδος, καὶ νὰ προσέξῃς, Περικλῆ, ἀκόμη περιπλέον σ'τοὺς Δῆμους τοὺς ὀνομαστοὺς Κηρέων καὶ Νηλέων, ἂν δὲ τὸ μέλλον προσδοκᾷς εὐρύτερον, βρὲ βλάκα, σ'τὸν Ζωγλοπίτη πρόσεξε καὶ εἰς τὸν Καζαμπάκα, νὰ μάθῃς ἂν θὰ γαρμισθοῦν κ' αὐτοὶ μετὰ τῶν ἄλλων κ' ἐξελεγχθῆ ὡς ἄκυρος κ' ἡ ἐκλογὴ Τρικιάλων, κ' ἂν τὴν Ἑλλάδα τὴν μικρὰν μεγαλητέραν θέλης μάθῃς ἂν θῆβγῃ ὁ Συγγρός κ' ἂν μὴ τὸ Παγανέλης, κ' ἂν τὰς Ἀθήνας μας ποθῆς ἀξίας ἐγκωμιῶν ἐξέλεγε μὲ προσοχὴν τὸν Δῆμον Διστομιῶν, νὰ δῆς ἂν θῆβγῃ ὁ Μελάς κ' ἂν θάμπ' ἡ Φουστανάλα... μόνον αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶναι παιῖς γίλα... τὰλλα κουκὴ μὲ ρίγανη, μαρούλια, πράσσα, σέλινα, καὶ οὔτε πρέπει ν' ἀσχολοῦν καὶ σὲ καὶ πάντα Ἑλληνα. Μόνον αὐτὰ οἱ στρατηλάτων καὶ βγάζουνε ζουμί, μόνον μ' αὐτὰ, κακόμοιρε, ἔμπορεῖς νὰ φᾶς ψωμί, καὶ νὰ ἰδῆς ἀνάπαυσιν καὶ λύτρωσιν τῶν κόπων

Όπως κι' αν κάμης δὲν 'μπορεῖς ἐφέτος νὰ γλυτώσης
ἀπὸ τὴν λύσαν τῆς βροχῆς κι' ἀπὸ τὰς ἀκυρώσεις.

μὲ μόνην τὴν βοήθειαν σωστῶν ἀντιπροσώπων.
Σοῦ εἶπα μιά, σοῦ εἶπα δεῖ, μωρὲ ντεληφουσέκη,
ὄρθο ταῦτί σου πάντοτε δι' ἐκλογὰς νὰ στέκη,
μὰ σὺ τραβᾷς 'στὰ κουτουροῦ καὶ τρέχεις 'στὰ χαμένα...
τί κούναγε ἡ μάννα σου, μαγκούφρη, κι' ἀπὸ σένα!
'Εδῶ μονάχα κρέμεται ἡ δόξα τῆς πατρίδος,
ἴδὲ καὶ τὴν ἀκυρώσιν τοῦ Δήμου τῆς Δωρίδος,
φουστανελάδες κύτταξε εἰς τῆς Βουλῆς τὸ βῆμα,
τοῦ Τράκα τὸ παράστημα καὶ τοῦ Δαγρὲ τὸ σχῆμα,
πῶς σεῖεται καὶ λυγίζεται ἡ ἄσπρη φουστανελά
κι' ὁ Εὐταξίας κι' ὁ Μαρπλὰς ἀνάδουν σὰν φουρνέλα,
ἴδὲ καὶ τὰ καθίσματα τῶν δεξιῶν γυμνά,
καὶ ἄρπαξε, βρὲ Περικλῆ, τὴν κλᾶρα τοῦ Κομνά,
καὶ ρίξου 'στοὺς Κορδοπιστάς νὰ τοὺς ἐμβαγλαρώσης,
γιατὶ ἐπαρਾਲύσσαζαν μ' αὐτὰς τὰς ἀκυρώσεις.
Περί τῶν ἔξω οὐ φροντίζεις... καὶ τάχα τί σὲ μέλει;...
μήπως δὲν τρῶς ἐλεύθερος τοῦ Τμηττοῦ τὸ μέλι;
κατὰ τυράννων δὲν 'μπορεῖς τὸ ἄκτι σου νὰ βγάλῃς
κι' ἐξαπλωμένους σὰν Πασσᾶς 'στὸν καφρενὲ νὰ ψάλλῃς

τὰ παλαιὰ μας τρόπαια, τοὺς μέλλοντας θριάμβους,
εἰς ἀναπαίστους, Περικλῆ, κι' ἔσθ' ὅτε χωλιάμβους;
ἐλεύθερος 'στὴν Ἐκκλησίᾳ δὲν πᾶς νὰ προσκυνήσης;
κι' ἐν κατανοίῃ τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν νὰ ὑμνήσης;
δὲν καίεις σμόυραν, λίβανον, καὶ ἀλειμματοκέρι;
δὲν τρῶς καββάλ' ἀντίδωρο ἀπ' τοῦ παπᾶ τὸ χέρι;
δὲν γονατίζεις ἐμπροσθεν τῶν θυσιαστηρίων;
δὲν κοινωνεῖς τῶν ἱερῶν κι' ἀχράντων μυστηρίων;
δὲν ἐκπληροῖς ἐλεύθερος πᾶν ἱερὸν καθῆκον
εἰς τοῦ Κυρίου τὸν ναόν. 'στὸν εὐλαβῆ σου οἶκον;
Περί τῶν ἔξω, Περικλῆ, τί διάβολο σὲ μέλει;
τὸ ἔξω Πανελλήνιον ἄς γίνη ὅ,τι θέλει.
Σὺ τὴν Ἑλλάδα πρόσεχε, αὐτὴν ποὺ βλέπεις μόνον,
καὶ δι' αὐτὴν ὀγκάνιζε μὲ τὸν δῆμόν σου τόνον,
ὁπότεν ὁμως πρόκειται περὶ τῆς ἀεράτου
τὰ δεῖ σου πόδια ἔαπλωνε κατὰ τοῦ Ζαχαράτου,
κι' ὅταν ἀκούγῃς δι' αὐτὴν νὰ δμιλοῦν, Ζαγάρι,
μέτρα τῆς μύγαις ποὺ πετοῦν 'στὴ μύτη σου ζευ-
[γάρι.

Ἡ πάλη κι ἡ συζήτησησιν περὶ τῶν ἐκλογῶν ἀς εἶναι τώρα, Περικλῆ, ὁ μόνος μας ἀγὼν, ὁ πρὸ αἰώνων πόθος μας καὶ ἡ Μεγάλ' Ἰδέα, τὰ δ' ἄλλα πάντα νόμιμα ἀγροικία καὶ χυδαία. Περὶ τῶν ἐπεμβάσεων ὀμίλει τῶν παντοίων, ἀς ἴδωμεν τί ἐγίνε 'σὸν Δῆμον Αἰγυπτίω, πῶς ὅλους τοὺς Τρικουπικούς θὰ κάνωμε σκουπίδια, πῶς ὅλους θὰ τοὺς στείλωμε νὰ πᾶν 'στὰ ἔξκουμπίδια, νὰ μείνωμεν ἐλεύθεροι, κατὰ τὴν τηλώσωμε, καὶ με τὸν Ναυπόλεοντα παπούτσι νὰ μπαλώσωμε. Ὁ Παππαγιαννακόπουλος διέλυσε τὰ σκότη...

μαρὲ χαρὰ 'σὸν Βουλευτῆ, χαρὰ 'σὸν πατριώτη!.. 'σὸν οὐρανὸν τὸν γούρεα καὶ στὴ Βουλὴ τὸν ἔρρηκα!.. τί λόγος ἀπαράμιλλος!.. ἐν τούτῳ μόνον νίκα!.. Καθὼς δὲ οἱ προπάτορες ἠρώδων τῶν δρῶ γαϊδάρων φλεγόμενοι μετὰ τὰς στροφὰς Αἰαχύλων καὶ Πινδάρων εἰς τοὺς ναοὺς προσέτρεχον μετὰ χαλασμένας βίδας κι ἐφώναζαν «Πατρίε, Πατρίε», κι ἐκτύπων τὰς ἀσπί- τοιουτοτρόπως, Περικλῆ, 'στους σήμερον καιροὺς [βας, κι ἐγὼ τὸ διπλοκάμπανο κυτῶ τῆς Βλασσαροῦς, καὶ τσαμπουνῶ 'στὰς ἀκοὰς τῶν ἐξῶ ὑποδούλων τὰ ρήματα πατριωτῶν Παππαγιαννακοπούλων. Π. Ἐνοί, εὐὰν τοῦ ρήτορος τοῦ τόσον ἀκαμάτου, μὲ τί μακρῦ, βρε Φασουλῆ, ποὺ εἶναι τόνομά του, καὶ πρέπει ἐκτιμήσεως ν' ἀξιοθῆς μεγάλης ἀφοῦ τὰ ἐκατάφερες 'σὸν στίχῳ νὰ τὸ βάλῃς. Λέγε λοιπὸν...

Φ. Τί νὰ σοῦ πῶ, μαρὲ ξεροκαυκάλα...

ἀκόμη δὲν ἐγόρτασες; ἀκόμη θέλεις κι' ἄλλα;

Π. Θέλω νὰ κλάψω, Φασουλῆ...

Φ. Νὰ κλάψης;... φτοῦ σου! φτοῦ σου!

ἂν ὑγρανθῇ τὸ μάτι σου 'ντροπὴ τοῦ ἑαυτοῦ σου.

Εἰς ταύτην τὴν ἐκλογικὴν τοῦ ἔθνους μας κραιπάλην

ἐγὼ σοῦ εἶπα, Περικλῆ, τὰ πρόποντα καὶ πάλιν,

οὐδὲ γενοῦ Δημόκριτος καὶ πάντα νὰ γελᾷς,

ἂν θέλῃς τὰ σηκότεια σου ποτὲ νὰ μὴ χαλάς.

* Ἄν ὅμως σκέπτεσαι, μαρὲ, Ἡράκλειτος νὰ γίνῃς

κι εἰς δε, τί βλέπεις δάκρυα πικρότατα νὰ χύνῃς,

ὄκτω τραπεζομέντυλα θὰ θέλῃς πᾶσαν ὠραν

ὅπως σφουγγίζῃς τῶν πικρῶν δακρῶν τὴν πληθῶραν.

Ἐκείνος ὁ μισάνθρωπος καὶ τσαμαπέτης Τίμων

ἐκάλει τὸν εὐδαίμονα τῶν Ἀθηναίων Δῆμον

νὰ κραιμασθῇ ὀλόκληρος σὲ μίξας συκίας κουφάλα,

ποῦ μὲς 'στὸ περιβόλι τοῦ μετὰ δένδρα ἦτον ἄλλα.

* Ὅμως ἐγὼ, βρε Περικλῆ, μετὰ τὸ πολὺ μισαλῶ,

ποτὲ κανέναν ἀνθρώπων γιὰ Φουδρα δὲν καλῶ,

εἰξέουρον δὲ πολὺ καλὰ οἱ βλάμηδες μου ὄλαι

πῶς μὲς 'στὸ ξένο σπῆτι' μου δὲν εἶναι περιβόλι,

οὐδὲ συκία τοῦ Τίμωνος, ἀλλ' οὔτε δένδρο ἄλλο, ποῦ νὰ 'μπορῶ μὲ θηλεῖα γιὰ κρέμασμα νὰ βάλλω, ἐγὼ λοιπὸν, βρε Περικλῆ, ποῦ τίποτε δὲν ἔχω καὶ σὰν ἐλεύθερο ποῦλι μετὰ τοὺς ἀνέμους τρέχω, καὶ εἶναι θαύμα πράγματι καθὼς εἰξέουρες, κοῦκο, πῶς ἔχω κι ἕνα ὄσβρακο, πῶς βάζω καὶ σουρτοῦκο, ὅπῳτ' ἀν βλέπω γύρω μου τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων, δὲν στέκομαι περίλυπος τὴν κεφαλὴν μου κλίνων, δὲν κλαίω σὰν Ἡράκλειτος, δὲν σέρνω τὰ μαλλιά μου, μονάχα φτύνω, Περικλῆ, καὶ πάω στὴν δουλειά μου. Δὲν ὀμοιάζω παντελῶς μετὰ τὸν ἀρχιβλάχα, ἐγὼ γλεντῶ μετὰ τὸν Δαγρὲ καὶ μετὰ τὸν Καζαμπάχα, ἀκούων δὲ τὰ ρήματα ἐκάστου βουλευτοῦ καταγελῶ μονάχος μου καὶ φεύγω μ' ἕνα φτοῦ, ὅπῳτ' ἀν ἀναπαύομαι ἡσύχως εἰς τὸ σπῆτι 'μιλῶ μετὰ τὴν γυναῖκα μου περὶ τοῦ Ζωγλοπίτη, κι' ἀσθάνω μ' εὐχάριστῃσιν ἐκ τῶν πολλῶ σπανίων ὅπῳτ' ἀν 'ἔλθῃ κατὰ νοῦν ὁ Δῆμος Κωθωθίων. Ἐγὼ δὲν εἶμαι, Περικλῆ, καθῶνι σὰν καὶ σένα νὰ βλέπω τὸ Ρωμαῖκο μετὰ μάτια βουρκομένα, καὶ νὰ προλέγω ζοφερὰν τὴν τύχην τῆς πατρίδος, διότι δὲν ἐκύρωσαν τὸν Δῆμον τῆς Δωριδος. Περὶ τῶν ἐξῶ τίποτε μὴ θέλε νὰ μανθάνῃς, γιὰ καὶ φτύνε μονάχα πρὶν κλαίω ἀποθάνῃς, τοὺς πατριώτας τῆς Βουλῆς ἐπιμελῶς μιμήσου, τοῦ Βουλευφόρου Πατρινοῦ τὸ ρῆμα ἐνθυμήσου, καὶ μόνον περὶ τῶν ἐδῶ ν' ἀνοίγῃς τὰ στραβὰ σου, ἀλλοίως θὰ φάω γρήγορα τὰ μαῦρα κόλλυθά σου. Ἐγὼ δὲ τώρα, Περικλῆ, τὰ πρόποντα εἰπὼν μετὰ τὴν ἔλπιδα τὴν χραιστήν νὰ φέρουν καὶ καρπὸν, ἔχω μεγάλην ὀρεξίν τὰ μούτρα σου νὰ φτύσω... Π. Ὅρσε, κανάγια, ματσουκιάς καὶ ἀπ' ἐμπρός κι' ὅπῳτ'

Καὶ ὀλίγας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

* Ἐξεδόθησαν ὠραῖα, ὀρεῖα φρέσκα, θελκτικά, καὶ τοῦ φίλου Βαλαβάνη καὶ Μικρασιατικά, ποῦ σὺ εἶχα γράψῃ τόσα καὶ νομίζω περὶ τὸν τὰς συστάσεις τὰς ἰδίας νὰ εἰπῶ περὶ αὐτῶν.

* Ἄν θέλει τὸν πόλεμον τὸν Ρωσοτουρκικὸν μετακρυσθίνετα γλαυροῦς ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν ὑπὸ Δουριντζῆ τοῦ Κωστῆ, ὀγκώδη ἐκ σιλλῶν καὶ μετὰ εἰκόνας ἐκατὸν ἐν τόσῳ ποικιλίας, 'στὸ Πρακτορεῖον τρέξετε τὸ τῶν Ἐφημεριδῶν κι' εἰς ἅπαντα τῆς πόλεως τὰ Βιβλιοπωλεῖα.

* Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν οἷς κένο — πῶς 'στὸ σπῆτι' μου ἀνέβη,
'στὴν Ναύπολι ἀπῆνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει,
μὲ ξανοδοῦστον Ἰβῶν, — δρῶ 'στὸ λέδι' τρεῖς 'στὸ ἔδῳ,

μὲ Χημίον, μετὰ μὲνδρα, — μετὰ μὲγ' αἰκοδομῆ,
καὶ μετὰ χίρα δίχως ἔνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

* Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορινθῶ» τῆς καλῆς, ὁδῆ τοῦ Πρακτορεῖου κατεστῆς πλάς.